

ΤΡΑΜ

ένα ὄχημα

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΡΙΤΟ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1972

ΑΝΔΡΕΑ ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΥ

Μιά χιονοστιβάς κρημνιζομένη

Όταν, πρὸ μιᾶς κρημνιζομένης χιονοστιβάδος, πού πέφτει ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν ὄρέων καὶ ἀπὸ τοὺς πάγους τῶν ψυχρῶν πτυχώσεων τοῦ ἐδάφους, σὲ χαμηλότερες πλαγιές ἢ σὲ βαθειές χαράδρες, ὅταν, ἐνώπιον μιᾶς κρημνιζομένης χιονοστιβάδος, ἕνας θεατὴς ἢ ἕνας ὀρειβάτης κατέχει ἀπὸ δέος, ἢ τέρπεται ἀπὸ τὴν ἡδονὴν τοῦ ἐπικινδύνου, ὄχι μόνον ἤχει ἢ ἡχῶ τῶν πτώσεων τῶν χιονοσωρῶν ἀπὸ φαράγγι σὲ φαράγγι, καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν βοή καὶ παρατείνει τὴν διάρκειά τοῦ πατάγου, μὰ ἀντηχεῖ καὶ μέσα στὰ σπλάγχνα τοῦ ὀρειβάτου, κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ δυνατότης νὰ ἐπεκταθῇ δι' ἐπαλλήλων βιωμάτων ἢ ζωῆ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν ζώνην τοῦ βορρᾶ, πρὸς μίαν διακεκαυμένην ζώνην, εἰς τὴν ὁποίαν, νὰ ἤμπορῇ νὰ αἰσθανθῇ, πόσον πολύτιμη καθίσταται ἡ ζέση, ἢ ζέση πού μέσα της, τὸ ἄτομον ἀπορροφᾷ ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα, πού κάποτε θὰ ἐξατμισθοῦν μὲ τὴν σειρά των, ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης ἀντιστροφου, ἐν ὥρᾳ πού αὐτὸ τὸ ἄτομον θὰ ἐπιθυμῇ, ἐκ νέου, ἀν ὄχι τὸ ψῦχος τοῦ βορρᾶ, τουλάχιστον μίαν δροσερὰν πνοὴν ἀνέμου, μίαν ζεῖδωρον πνοὴν ἐκ τοῦ πελάγους, πού νὰ ἀνεμίζη τὰ μαλλιά μιᾶς κόρης, μιᾶς κόρης πού ἐνῶ θὰ σκύβῃ στὸν ἐξώστη τὸν Ἀπρίλη, θὰ εὔχεται διακαῶς νὰ ἰδῇ, (στρέφουσα

γρήγορα τὴν κεφαλὴ τῆς πρὸς τὰ ὀπίσω) νὰ πληοιάζη αὐτὸς — τουτέστι ὁ θεατῆς, τουτέστι ὁ ὀρειβάτης — καὶ νὰ τὴν πιάνη ἀπὸ τὴν μέση, ὡς ἐραστῆς ἢ ὡς σύζυγός τῆς.

Ὁ κόρυμβος

Ἐπὶ ἑνὸς βράχου ἰσταμένη, σὲ φῶς αἰθρίας ἀπολύτου, λύει τὸν κότσον τῆς, γυμνὴ καὶ ἐμμελής, ἡ Ἄμαρυλλίς.

Ἡ κόμη τῆς, λυομένη, παρέχει τὴν δυνατὸτητα νὰ δεθῇ ἐκ νέου. Καὶ ἡ λύουσα τὴν κόμην, γνωρίζουσα τοῦτο, καὶ τερπομένη μὲ τὴν λύσιν, τέρπεται ἐπὶ πλεόν, προβλέπουσα καὶ ὀραματιζομένη δέσεις καὶ λύσεις μελλοντικές.

Ἡ λυσίκομος κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην νεᾶνις, περιτυλίσσει τὸ σῶμα τῆς μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά τῆς, ἐνῶ τὸ κύμα περιβρέχει τὸν βράχον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἴσταται. Καὶ αἱ τριχες τῆς κόμης τῆς λίπτουν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τῆς σῶματος, ὡς μαῦρος καταρράκτης καὶ συνυφαίνονται περὶ τὴν ἠθικὴν τῆς χώραν μὲ τὸν θάλλοντα ἐκεῖ στιλπνὸν καὶ θυσανώδη κόσυμβον, ἐνῶ καθίσταται, ὑπεράνω, ὅπως ἐν ὥρᾳ βαθείας ἡδονῆς, πολὺ ὑψηλότερος καὶ ἐντόνως γλαυκὸς ὁ οὐρανός. Καὶ οἱ βόστρυχοι, ἐλεύθεροι, λίπτουν καὶ περιτυλίσσονται εἰς τὸ γυμνὸν τῆς σῶμα, λείχοντες ἅπαντα τὰ μέλη του, ὑπὸ τὴν ἐκθαμβωτικὴν φωτοχυσίαν, παρέχοντες εἰκόνα μεγίστου πάθους, ὅπως καὶ τὰ μαινόμενα πέριξ τοῦ βράχου κύματα.

Καὶ ἰδοὺ πού ἡ πρᾶξις τῆς λύσεως καὶ ὁ παφλασμὸς τῶν κυμάτων, γίνονται ταυτότης ἀπόλυτος, ἐνότης μία. Καὶ ἡ λευκὴ κόμη, περιχαρῆς καὶ ἐλευθέρα, ἐξακολουθεῖ νὰ λείχη τὸ ἐν ἡδονῇ ἀσπαῖρον σῶμα καὶ νὰ τυλίσσεται πέριξ αὐτοῦ, ὅτε μὲν θωπεύουσα, ὅτε δὲ μαστιγοῦσα τὰ γυμνά του μέλη, μὲ πάθος ἀδιαίρετον καὶ εἰς ἐνέργειαν μίαν, ἀφοῦ τόσον τὰ κύματα, ὅσον καὶ ἡ τελέσασα ἐπὶ τοῦ βράχου τὴν λύσιν τῆς κόμης νεᾶνις, ὑπακούουν εἰς τὴν ἰδίαν ὤσιν, τὴν ὤσιν τὴν παντάνασσαν, πού συνυφαίνει τὴν πρᾶξιν τῆς λύσεως καὶ τὸν παφλασμὸν τῶν κυμάτων, μὲ τὸ καθολικὸν σπαρτάρισμα τῶν στοιχείων, ὅπου, τὸ μέγα πάθος ὀγκούμενον σταθερῶς, αὐξάνει, κορυφώνεται καὶ ὑπερυψοῦται, ὡς δόρυ παλλόμενον λαμπρόν, ἢ ὡς αἶνος ἄσπιλος ἐν ὑψίστοις.